Min andliga tid på jorden

Det började, eller slutade, för cirka fyra år sedan, på sommaren. Närmare bestämt sommaren 2010. Jag hade ganska nyligen blivit en del av iFokus, och skapat mitt användarnamn. De sajter jag tog del av var sådana som foto, om jag inte minns fel, och senare gick jag även av nyfikenhet med i sajter inom andlighet. Jag träffade någon som jag delade intresset om andar, och annat andligt. Vi samtalade i text, och jag lärde mig en hel del om det övernaturliga.

En dag trodde jag i mig att jag bekämpade demoner. Det låter kanske barnsligt, men jag hade dessa funderingar då. Jag fick ur mig demonen och nästan landade på golvet, och det kändes då ungefär som att jag skulle dö. Jag gick igenom som en slags port, och allt var efter detta helt annorlunda. Nu minns jag knappt hur det var innan, men jag lärde mig sedan att det som hade hänt, och hände var upplysning. Kanske inte just det hela med demoner, men själva insikten som kom...

Jag bestämde mig denna sommar, efter det som hänt, att flytta till Kiruna. En väg som var över hundra mil från vart jag då bodde. Jag valde att byta utbildning, till vad som kom att bli en av mina drömmar. En utbildning till naturguide. Jag tror att jag fick för mig att flytta så långt delvis på grund utav denna insikten. Kanske hade jag stannat om inget av det ovan hade hänt?

Efter att ha bott i Kiruna i ungefär sex månader (och det var en magisk tid, på många sätt) valde jag att återigen flytta. Då söder ut, till Italien. Denna resa var tre gånger så lång som den till Kiruna. På något sätt kände jag som det jordiska inte spelade större roll, och att jag var fri att ta mig för det mesta. Som att rädslan för döden hade försvunnit så pass mycket att saker inte spelade någon större roll överhuvud taget. Som att dessa resor var lättvindiga, något som hade varit enormt stort bara några år tidigare.

För att komma till Kiruna funderade jag på i min ensamma lägenhet hur jag skulle göra med alla saker jag hade. Jag minns inte nu riktigt hur det blev med sakerna, men min tanke var att minska mitt behov av saker. Klara mig mer utan dom. Efter en flytt så kändes allt så överflödigt, jag lastade in sak på sak i min lägenhet, och jag började att fundera på om detta verkligen var rätt.

Meditation hade följt med mig sedan slutet av gymnasiet, något jag började med för att sänka min egen stressnivå. Jag tänkte sällan eller aldrig på upplysning. Det var ett begrepp som var för de få, och stora mästarna. Jag trodde aldrig att jag skulle nå insikten i detta liv. Jag tänkte sällan på att man kunde ha flera liv heller. Jag levde ganska mycket här och nu i denna världen, vilket på flera sätt är rätt sunt. Jag mediterade en gång var dag och kunde sitta upp emot 45 minuter till slut. Den meditation jag använde mig av var från en bok. Jag använde andningsfokus.

Tillbaka till mina långa resor. När jag väl hade bestämt mig för att flytta från det snöiga Kiruna, till Italien, Milano så började jag att ta hand om det krångligaste: alla saker. Jag slängde en stor del av mina ägodelar, och sparade det som behövdes, och det jag kunde bära med mig. Som ni kanske förstår här så var detta en ganska stor linje att korsa: att kasta mycket av sina ägodelar. Det är inget som man gör ofta, eller som är särskilt vanligt... Men jag kände som att jag inte hade mycket att förlora, och döden fanns ju inte längre i min världsbild.

Då jag lämnat Kiruna och kommit till Italien studerade jag Italienska där. Det var så jag fick pengar. Tyvärr så blev jag rånad via internet av stora summor av mina pengar så det fick jag lösa genom att använda ett bankkort som man betalar av skulden var månad. Inget stoppade min framfart. Jag har nu betalat tillbaka skulden och glömt att jag blivit rånad.

Under vistelsen i Italien fick jag för mig att göra mig av med mer av det jag ägde. Kastade till slut

till och med mina strumpor. Jag gick barfota i skorna och blödde om tårna. Kastade en del värdefullt, som en av mina föräldrar lånad vandringsryggsäck, och en ganska dyr kamera. Kanske någon hittade dessa saker? (En sovsäck gav jag bort till en av de uteliggare som jag stötte på i Italien.) Kunde ändå här se saker rätt klart... Men jag var äventyrslysten.

Innan jag bestämde mig för att återvända till Sverige så gjorde jag en resa i Italien, och ville spendera natten utomhus i skogen. Jag kom så långt som att göra upp en brasa och ligga där i mörkret. Dock så ändrade jag mig och vandrade hem från stället på höjden med en Italiensk by om jag inte missminner mig som lyste med sina lampor nedanför höjden där jag ensam gick.

Kontakten med min familj hade jag sagt upp. Det hade varit rätt trassligt mellan oss, och det enda jag skickade hem från Italien var en lapp där det stod på italienska: ”Kärlek varar för alltid.” Jag har ännu inte hört om mina föräldrar fick lappen och vad de tyckte om det hela.

Då jag kom hem så var jag visst svår att få kontakt med, och jag gjorde flera resor till bland annat Stockholm där jag tillbringade en natt utomhus. Stötte på någon som sade sig ha sovit utomhus i flera nätter sedan han kommit från ett annat land om jag minns rätt. Här började jag nog att se saker lite mindre klart, i mitt psykiska mående. Jag trodde bland annat att jag stött på någon slags maffia, vilket nog inte var fallet om jag tänker tillbaka nu.

Efter ännu en resa till Kiruna för att vandra och kanske börja utbilda mig igen så bestämde jag mig för att försöka utbilda mig till naturguide i Örnsköldsvik i stället. Men jag hade nog blivit ännu mer sjuk här. Den psykiska sjukdomen hade smugit sig på och här var jag så pass sjuk att jag såg flera personer i Örnsköldsvik som inte fanns där, och hörde flera som skrek till mig att jag skulle hoppa från en plattform. Jag vet inte om jag såg och hörde andar, eller om detta bara var ett fenomen av sjukdomen som jag fått. Men jag ville inte hoppa då, och jag gjorde det inte heller. Jag gick på tåget och åkte hem. Har fortfarande inte gått färdigt denna utbildning, men drömmer om att klara den i framtiden kanske.

Efter att ha varit hemma ett tag och bott hos mina föräldrar blev sjukdomen som värst, och det slutade med att jag demonterade hela vår vind, och kastade ut närmare hälften av alla saker från vinden. Jag hade bestämt mig för att göra mig av med *alla* mina ägodelar, och då menar jag verkligen allt. Från bil, till barndomssaker.

Tyvärr misshandlade jag min far under denna period. Jag kan inte säga varför men jag fick för mig att han gjorde något på vinden som var skadligt för mig och mamma. Så var inte fallet. Jag ville prata med pappa om detta, men det blev i stället att jag slog honom upprepade gånger. Han klarade sig med blåmärken, jag minns mig tänka att jag inte skulle skada honom svårt...

Några dagar senare blev jag hämtad av polis och förd till en psykiatrisk avdelning. Där var jag på tvångsvård i runt fyra månader, och började här må bättre igen. Träffade många bra personer som jobbade där, även om det var mycket jobbigt att vara där. Jag var för det mesta ute och gick för att hålla tankarna borta. I mitt psykiska tillstånd kunde jag tvinga mig själv att till exempel vända på möbler, skruva bort saker för att minska på min egen smärta. Att vara ute och gå fick mina tankar på annat. Jag fick blåsor på fötterna (trots att jag bar strumpor) av allt gående.

Min psykiska världsbild var så att jag var förföljd av en grupp andliga människor som ville mig illa. Att jag som i ett tidigare liv varit Jesus behövde dö för att alla andra skulle få det bättre. Jag ville inte dö, men de andra ville med ljud, och andra störande saker få mig att begå självmord. Nu vet jag att jag inte var förföljd, och att jag inte måste slänga bort saker, eller vända på saker, men kan ändå minnas känslan av att vara där och vara den som behövde dö.

Den psykiatriska avdelningen blev en vändpunkt i mitt liv, och jag blev erbjuden en plats på ett boende för de med min psykiska diagnos. Där bor jag än, och jag har trivts ända sedan jag började. En plats som jag ibland tänker mig att Jesus skulle ha gillat. Så som jag ser hur han var, om han fanns.

Jag vet inte vad som hade med upplysning och den andliga sidan att göra, och vad som var mer av den psykiska diagnos jag fått. Jag tror att det var en blandning. En förlorad rädsla för att dö gjorde mig modig och äventyrslysten. Den psykiska sjukdomen gjorde mig svag, och att jag inbillade mig massa allvarliga saker. Kanske gav den andliga sidan något så att jag ändå kunde klara mig relativt bra, jag vet inte? Allt jag minns är att det har varit väldigt jobbigt på många sätt. Men närheten till Gud har alltid funnits där. Åtminstone från sommaren 2010 då jag nådde tillståndet av upplysning på jorden.

Har sedan dess läst om bland annat Unity Consciousness och tänker att jag kanske efter dessa år även har nått detta, och kanske därför att jag är mer stabil, och kan se det lugna i en vanlig vardag. Inte bara hittar på ovanliga saker att göra. Säkert har det också med att jag är friskare, och att jag får hjälp som med mediciner, men jag kan inte hjälpa att se hur allt blev så annorlunda sommaren 2010, och att det kanske nu är mer som förr igen.

Med vänliga hälsningar,
Niklas